

HAKAN KURTAŞ

—
Öykü
—

DK

Hakan Kurtaş, 1988 yılında İzmir'de dünyaya geldi. Bursa Anadolu Lisesi'nin ardından, Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Tiyatro Anasanat dalını bitirdi. Çeřitli mecralarda oyunculuk ve müzik çalışmalarına devam etmektedir.

Defo

DEFO

Yazan: Hakan Kurtaş

Editör: Neclâ Ferođlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.ř.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2019 / ISBN 978-605-09-4203-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: -ous! Studio / Caner Çokbulan, Gizem Kara

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.ř.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.ř.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Defo

Hakan Kurtuş

İçindekiler

Önsöz gibi	11
1 / Ara bandı	13
2 / Hayatta kal.....	19
3 / Her şey yeniden.....	27
4 / Saniyeler sayesinde.....	31
5 / Budünyadasendeyalnızmsınacaba?.....	39
6 / Süper güç.....	45
7 / Fire	51
8 / Hissi kablelvuku.....	57
9 / Reva	69
10 / Fora	83
11 / Ortak katların en küçüğü.....	91
12 / Ortak bölenlerin en büyüğü	103
13 / Göm ama bul.....	109
14 / Kahramanlarım.....	117
15 / 30 dakikada kapınızda.....	133
16 / Orta iyi pişmiş.....	155

Önsöz gibi

Bu kitap, şimdilik benim. Ama senin olacak. Üzerine istediğin izleri istediğin şekilde bırakmakta özgürsün. Kıvrıp kış cebine koyabilirsin, bitirince vapurda unutabilirsin, istediğin sayfasına istediğin lekeleri bırakabilirsin, üzerine istediğin notları yazabilir, resimlerini cümlelerin istediğin tarafına çizebilirsin. İstersen en sevdiğin şarkıda üzerinde tepinebilir ya da onunla el ele dans edebilirsin.

Seni sen yapan defolar gibi bu kitaba da istediğin defoyu bırakabilirsin. İşte o zaman bu elindeki kitaptan dünyada bir tane olacak. Tıpkı senin gibi, benim gibi, hepimiz gibi.

Ara bandı

A: “Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum; hiçbir şeye” dedi. Sonra bir sigara istedi. Verdim. Ateşi hiç sormadı. Devamlı çakmak kaybettiğimi biliyordu. Kendi çakmağıyla yaktı, iki derin nefes aldı. Sonra aynaya baktı, küfürler etti bir sürü. Bana değil. Onu bu hayatta en çok sevenlerden biriydim ben. O küfürlerin hedefi ben değildim. Bunu biliyorduk. O da, ben de. Kime küfrettiğini merak ettim. Soramadım. Sonra, “Benim babamın bir tişörtü vardı” dedi, “gri bir tişört. Üstünde bir yelkenli vardı” dedi. Neden bunu anlattığını anlayamadım. Ama neden diye düşünmeyeli çok olduğunu fark ettim sonra. O çok derdi neden... Ben çok demezdim. Keşke deseydim o an. “Neden?” deseydim. “Neden bana bunu anlattın?”, “Neden aynada başkasına küfrettin?”, “Neden beni bu sikindirlik tuvalette terk ettin? Daha başka bir yerde yok olabilirdin hayatımdan. Bir deniz kıyısında çay içerken olabilirdi, az insanın geldiği bir kafede olabilirdi ya da evin en güneş alan yerinde. Neden bu tuvalet, neden bu ayna, neden sen, neden ben, neden biz?” diyemedim. Kendini hiçbir yere, hiçbir şeye ait hissetmeyen birini seversen, sen de hiçbir şeye ait hissetmezsin kendini diye düşündüm sonra. Böyle söyleyince uzun ama düşününce bir saniye. Diş fırçalarımızı gördü yan yana. Güldü. Ama acıdı. Gözlerinden anlayabiliyordum. Sırtı bana dönüktü, aynadan görüyordum gözünü... Benim diş fırçam daha eskiydi. Kılırları böyle dağılmış. Mavi... Soluk mavi... Bu tuvaletten, bu evden,

bu apartmandan çıkar çıkmaz yapacağım ilk iş yeni bir diş fırçası almak diye düşündüm. Sonra o çıktı. İçimden 15'e kadar saydım dış kapının çarpılma sesi geldi. 47'ye kadar devam ettim apartmandan çıktı. 3689'a kadar saydım akşam oldu. 22566'ya kadar saydım sabah oldu. Sonra sıkıldım. Bir daha hiç saymadım. Ay-lar geçti. Sokakta yürüyen gri bir tişört gördüm. Üstünde yelkenli. Yanında da o... Onca zaman sonra o da ait hissediyordu kendini. Ama o tişörtü giyene değil. Herifin suratını bile hatırlamıyorum zaten. O tişörte ait hissediyordu. Yanlarından kafamı çevirip geçtim, köşedeki bakkala girdim:

“Diş fırçası var mıdır abi sende?”

B: Gözbebekleri bile küçüktü. Elleri gibi. Omuzları gelişmemiş. Kolları ince çocuk kolu. Çocuktan zaten. 14 yaşındaydı. Hayalinde büyük kızlar vardı büyük ihtimalle. Atlet gibi bir şey vardı üstünde. Çamurlu. Sürüklenmiş belli ki. Saçları çok rastlanan, yüzü çok rastlanan. Altında eşofman gibi bir şey. Ama onun altındaki, dünyanın öbür tarafındaki yaşlılarının imal ettiği eşofmanlardan değildi. Gözlerini kısmıştı. Korkuyordu. Hem de çok. Adrenalin hariç kan değerlerinin normalin altında olduğunu anlamak zor değildi. Dört kaplan arasında kaçışan bizon yavrusu kadar korkuyordu. İşte dört polisin karşısında yarım metreden gövdesine dört kurşun yiyen, buna rağmen yaşamak için ayakta kalmaya çalışan Brezilyalı çocuk böyleydi. Kurşunun ve korkusunun sahipleri tam karşısında duruyordu. Afrika'da her yeri kaplanlar tarafından parçalanmış ama hâlâ kaçmaya, yaşamaya çalışan bizon ile Brezilya'daki dört polisin ortasındaki o çocuğun hissettiği şey aynıydı. Herkes kaplan, aslan olmak isterdi ama esas mücadele dört kaplanın arasında yere yığılmadan yarısı parçalanmış ufak bedenini sürükleyebilmek.

İkisi de farklı kanallardaydı. Biri National Geographic, diğeri CNN. Ama aynıydı. Her şey aynıydı. Hissettikleri, kalp atışları, nefes alıp verişleri, gözlerini kaçmak istedikleri yöne çevirmeleri, bedenlerini ayakta tutmaya çalışmaları. Sayıları bile... Bu kadar tesadüf fazla geliyor bana. O sırada yüksekten karınca insanla-

ra bakan “büyük” insanlar, yemeklerini beğenmemekle meşguldü. Ama hakları da var. Bamya sevmeyen adama bamya yapılırmı? Ben mi? Ben de olanları gördüm televizyondan, sonra o büyük insanları düşündüm.

Sabırsızlıklarını... Farklıyım biraz ama onlardan. En azından bamya seviyorum. Gitmek de kalmak da benimle... Bizon da, o çocuk da benimle... Ait olduğum yer, Güney Afrika’da bir nehir kenarı belki. O da dahil, hepsi kalbimde. Kandırduğım da, kandığım da hepsi kalbimde.

Onunla tanıştım sonra. Sevgilimle banyoda sıkı bir kavga etmiştik, otobüsü kaçırmıştım. Kliniğe geldiğimde beni elindeki kesikle bekliyordu. O televizyondaki çocuk ve bizon gibi bakıyordu. Sırtında, babamı son gördüğümde üstünde olan gri yelkenli tişörte neredeyse birebir benzeyen bir tişört vardı.

C: Küçük bir kesikti aslında, iki dikişlik bir şey. İsteyerek yapmamıştım zaten. İki dikişlik bir kesiğin hayatımı değiştireceğini hiç düşünmemiştim. Bedenimi, kafamı, ruhumu, kişiliğimi değiştireceğini, avcumun içindeki bir santimetrelik yarığın onu bulma yeteceğini hiç tahmin etmemiştim. Dört günlük pansumanın âşık olmama yeteceğini hiç düşünmemiştim. Her şey, kırık bir camı tutmamla başladı. Aslında şimdi düşününce çok ilginç geliyor. Ama ben birden açamıyorum içimi insanlara. Bedenimi çok açtım, çok deldim, çok yırttım. Kanla barıştım. Çünkü bana pansuman yapıyor. Çocukluktan beri bir şeyler çaldım. Babam öğretti. Ne babalar var değil mi? Babamla iş üstüneyken hep sessiz olmak zorundaydık. Çıt çıkmaması lazımdı.

Birileri hep uyanabilirdi, fark edebilirdi, anlayabilirdi. Fark edilmemek zorundaydım. Kimsenin ruhunun duymaması lazım. İşimde de iyiyimdir. Sonra çaldıklarımın payımı alıp kendime bir mobilet aldım. Var ya hani şu pırpır dedikleri. Ona binip yolda giderken avaz avaz bağıryorum, “Gooooooollll!” diye. Niyesini sorma; anlamsız. Becerebildiğim kadar ses çıkarıyorum. Otobüsteki insanların hepsi, minibüstekiler, trafikteki hepsi bakıyor. Öyle boş boş bakıyorlar ki. Fark ediyorlar beni. Belki de ilk defa fark ediyorlar. Ama anlamıyorlar. Yani henüz.

“Gooooooollll!!!!!!”

Bu da benim gölüm. Bana o kadar güzel gülümsüyor ki... Ana

verilen bir tepkinin bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. İnsanları atlatmak için koşmayı öğrendim ben. Sonradan koşmayla da barıştım. İlk kez koşarken cam tutmuştum. Sonra bana pansuman yaptı. İlk kez... O günden sonra hep pansumana gittim. Omzumda 12, bacaklarımda 15 dikiş falandı herhalde... Cam yüzünden. Bir türlü söyleyemedim... Yani onu sevdiğimi. Artık yaralar iyileştikçe yenilerini çıkarıyordum. Bir bağımlı gibi hissetmedim ama kendimi. Bu farklıydı, bu eşsizdi, bu sonsuzdu. Yaralar büyüdü, dikişler çoğaldı ama ben bir türlü söyleyemedim. İzleri 15'e kadar saydım. Sonra sıkıldım saymadım. Ama hep camla kestim. İzinin kalmasını seviyorum. Anı oluyor. Ensesi çok güzel. Üstümdeki tişörtü çok beğendiğini söyledi. Üstümde de işte gri yelkenli olan bir tişört vardı. Çok sıkık bi tişört aslında.

Annem olsaydı toz bezi yapardı. Genelde evde giyiyorum zaten. Ama o hep giymemi istiyor. Onu seviyorum. O da beni. Onu anlıyorum. O da beni. İlk defa gerçek bir his var içimde... Çalmadığım, yürütmediğim, kendimi zorlamadığım bir his. Kalbim artık daha hızlı ve durmadan kan pompalıyor. Gol.

Hayatta kal

Ç: Yakın bir arkadaşım var benim. Bir tane. Ama bana yetiyor. Okulda tanıştık. Daha doğrusu serviste. Onu benden önce alıyorlar. Aslında birkaç site var aramızda. Ama ilk onu alıyorlar. Ben geldiğimde ön koltuklardan birine oturmuş oluyor. Beni de en son aldıkları için sadece onun yanı boş kalıyor serviste. Gerçi arkalar başkalarının. Patenci çocuklar var. Onların. Her bindiğimde bir küfür yiyorum onlardan. Yaratıcı küfürler. Başta güliyordum. Güldüğümü görünce daha da sinirlendiler. Kafama falan vurmaya başlamışlardı bir ara. Sonra sustum. İfadesiz. Şimdi duymuyorum bile. Her bindiğimde bir şeyler diyorlar ama duymuyorum, kulağımda kulaklık varmış gibi. Kulaklıkla binmem. Çünkü duymamak için taktığımı düşünürler. Benim dışımda bir kişi daha vardı hiçbir şey duymayan. Kulaklıkla müzik dinliyordu. Şarkının sesi bana geldiğinden şarkıya kafamla eşlik ettim. Aslında yapmam normalde böyle şeyler. Utanırım. Yani kendimden.

Ama o şarkıyı çok seviyordum. Zaten servistekiler pek fark etmedi. Sonuçta *head bang* yapmadım. Sadece onun fark edeceği bir küçüklükteydi hareketim. Kulaklığımı çıkarıp adımlı sordum. Söyledim. Sonra okulda teneffüslerde birlikte takıldık. Kaykay yapıyormuş. O kadar çok anlattı ki ben de aldurdum bizimkilere. Okul çıkışlarında servise binip eve dönerim genelde. Bir keresinde eve gittikten yarım saat sonra mesaj attı. “Hadi aşşaaa.”

Bu, tüm defolarıyla kendini bulmaya çalışanların hikâyesi. Yaşadıklarına rağmen ve yaşadıkları sayesinde daha çok kendi olmak için değişmek isteyenlerin hikâyesi. Tenha güneşli günlerde her dalganın kıvrıldığı ana, kalabalık kapalı bir havada her aralıktan geçen ışık huzmelerine eskisinden daha çok heyecanlananların hikâyesi. Tırmandığı her yokuşa da, tırmanırken arkasından iten her rüzgâra da teşekkür edenlerin hikâyesi.

Bu, onlarca minik öyküden oluşan, hepimizin tamamlanmak derdinde olmayan hikâyesi.

Umut müthiş bir şey. Sesiyle cam patlatabilecek alçak gönüllü bir operacı gibi. Sokak kenarlarından akıp anacaddede buluşan yağmur suyu gibi. Bir sürü insan yerine senin bacağına kıvrılan bir sokak kedisi gibi.

İyi ki varız. İyi ki umutluyuz.

tavsiye edilen
KOD'uz
satış fiyatı

₺ 21

Şartlıdır. Her kitap

ISBN 978-605-09-4203-3

9 786050 942033

Doğan
Kitap